

2016. május 8.
Bálintbokor
Istentisztelet

„⁷**Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcsék és józanok, hogy imádkozhassatok.** ⁸**Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez.** ⁹**Legyetek egymással vendégszeretők zúgolódás nélkül.** ¹⁰**Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai:** ¹¹**ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.”** I Pt 4,7-11

Szeretett Gyülekezet!

A mai vasárnapnak, Exaudi vasárnapnak azt a címet adták: „A földön szolgáló gyülekezet”. Már hetek óta Krisztus megváltott gyülekezete áll középpontban, s különböző jelzőkkel illetik, mint például: „*A pásztorolt gyülekezet*”, „*Az ujjongó gyülekezet*”, „*Az éneklő gyülekezet*”, „*Az imádkozó gyülekezet*”, „*Az Úrra néző gyülekezet*”, s ma, utolsóként „*A földön szolgáló gyüleke-*

zet”. Vasárnapról vasárnapra olyan fontos jelzők kerülnek elő, amelyek kiemelt fontosságú kell, hogy legyenek egy gyülekezetben. A pásztorolt gyülekezet azt jelenti, Isten népe nem egy – elnézést a kifejezésért – csürhe, akik arra mennek, amerre gondolják, ide-oda hánykolódnak, hanem Jézus Krisztus vezeti őket, ahogy ezt olyan szépen kifejezi a 23. Zsoltár 1. mondata: „**Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm.** ²**Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem.**”. Ezért pásztorolt gyülekezet, mert a gyülekezet Jézus „hangja”, szava után megy. Ezért van oka az ujjongása, így „*ujjongó gyülekezet*” is. Nem egy savanyú uborka, hanem Isten megváltott népe ujjong, örvendezik, hálaadással a szívében fejezi ki örömét és háláját. Szomorú, hogy olyan sokan „pókerarccal”, fásultan, szomorúan vannak jelen a gyülekezetben, mikor ünnepelniük kellene, hogy Jézus Krisztus megváltott gyermekei lehetnek. Olyan sokszor bátorít és hívja fel a figyelmünket az Ige erre az örvendezésre: „¹¹**Örüljete az Úrban, vigadozzatok ti igazak!**” 32. Zsoltár, „¹**Örvendeztetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dicséret.**” 33. zsoltár, „²**Örvendeztetek Istennek, a mi erősségünk-**

nek;” 81. Zsoltár, „**Vígan énekelj az Úrnak te egész föld; harsanjatok fel, örvendeztetek és zengedeztetek!**” 98. Zsoltár. Az Ige bátorítása alapján is lehet ujjongani Istennek, mint boldog gyermekei, akiknek a szíve tele van hálával. Ez a hála indít aztán éneklésre. Nem egyszer voltam olyan esküvőn, ahol nagyon sok gyülekezeti tag volt jelen. Olyan hangosan, teli torokból énekeltek különböző mulatós nótákat, kurjongattak, aztán ugyan azok az emberek az istentiszteleten az orruk alatt dörmögték az Isten-dicsőítő énekeket. Milyen szomorú, pedig fordítva – legalábbis a hívő embereknél – kellene lenni. A hátatelt ember teli torokból énekelhet, magasztalhatja a mindenható Urat, akinek köszönhet mindent. Aztán van, mikor halk, szelíd, imádságos szívvel kell jelen lenni. Kell, hogy tudjon imádkozni a gyülekezet egy szívvel és egy lélekkel. Legyen imaélete a gyülekezetnek és a gyülekezeti tagoknak. Kell, hogy legyen egy „belső szobája” (Mt 6,6), amiről Jézus beszél, ahol kiönti a szívét, feltárja örömeit és terheit. A gyülekezeti közösségben is ott kell lennie ennek az imádságos lelkületnek. Akinek nincsen imaélete a gyülekezetben, annak a lelki élete elsivatagosodik egy idő után. Az imádsággal nem

csak „önmagát erősíti” az ember, hanem másokat is buzdíthat. Ezért az imádságnak különös szerepe és jelentősége van egy ember és egy gyülekezet életében. Aztán hallhatunk arról, hogy „Az Úrra néző gyülekezet”. Isten népe életében különösen is fontos, hogy Őreá tekintsen, ahogy a zsoltáros mondja: „**Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem.**” Zsoltárok könyve 121,1, vagy, ahogy Péter is kilépve a hajóból, amíg Jézusra nézett, addig a leghetlenebb helyzetben is meg tudott maradni. Abban a pillanatban, mihelyst levette tekintetét Jézusról, elkezdett süllyedni. Erre tanít bennünket az Ige, hogy tekintetünket Őreá szegezzük, és le ne vegyük Őróla. Semmilyen körülmények között ne engedjük, hogy a gyülekezet figyelmét eltereljék, mert a Sátán minden eszközt megragad, kihasznál, hogy ezt megtegye, de Isten hívő népe csak az Úrra nézzen, Tőle várjon segítséget (semmilyen más eszközhöz ne folyamodjon), útmutatást, vezetést!

Utolsóként pedig a szolgálat kerül az istentisztelet, illetve az igehirdetés középpontjába. Az Isten népe nem ülhet tehetetlenül

nül, ölbe tett kézzel – mondván: „az én életem rendben van, sínen van.” A szolgálatnak két mozgatórugója van:

1. Istent szolgálni, az Ő dicsőségére tenni, élni
2. A másik ember felé szolgálni szeretettel, hogy mások is Isten gyermekei lehessenek, felismerhessék Krisztust személyes Megváltójukként

Nem ülhet tétlenül a hívő ember, mert a másik, a mellette levő a kárhozatban van Krisztus nélkül. A szolgálat éppen abban kell, hogy megmutatkozzék, fáj nekem, hogy a másik ember el fog kárhozni mellettem. Ezért nagyon fontos, hogy ezt a részét megértsük, mert akkor fogunk igazán nagy örömmel és készséggel szolgálni. Az ember úgy jön ebbe a világban, mindannyian úgy születünk meg, hogy a bűn és a kárhozat állapotában vagyunk. A bűn az nem egy-egy tett, egy-egy cselekedet, hanem egy állapot, amibe bele születik az ember. Istentől elszakadt állapot. A kárhozat azt jelenti, hogy mindannyian el fogunk kárhozni, mert a bűneink miatt ezt érdemeljük. „A bűn zsoldja a halál” – írja Pál apostol. A kárhozat állapota visszafordíthatatlan, ezzel szemben a bűn állapota visszafordítható. Mit jelent ez? Aki elkárhozik, az

egy teljes, visszafordíthatatlan Isten nélküli állapotba kerül. Onnan nincs visszaút! A gazdag és Lázár példázatával Jézus ezt szeretne volna kifejezni. Ezért nagyon fontos ez a mondat: „**²⁶Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.**” Lk 16,26. Aki elkárhozik, az egy visszafordíthatatlan életbe, világba kerül bele. A bűn állapotán azonban lehet segíteni azzal, ha az ember megvallja bűneit, leteszi, bűnlátásra jut és elfogadja Jézus Krisztus érte is szerzett váltságát. A kettő között az a különbség, hogy a bűn állapota visszafordítható, a kárhozat állapota visszafordíthatatlan! A Krisztusban hívő ember erre a felismerésre jut el, ezért fáj neki, hogy a másik ember, aki egészen távol van Jézustól, el fog kárhozni. Jézus földre jövetelének ez volt a szándéka és célja. Őt ez indította arra, hogy a bűnös ember életét megváltoztassa, bűn állapotát visszafordítsa. Ezért írja Pál apostol: „**Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak,**” Róm 8,1. Ebből a visszafordítható állapotból szabadított meg Jézus Krisztus sokakat. Így már nin-

csenek a kárhozát állapotában azok, akiknek a bűneit magára vállalta, és akik a bűneik terhét odatették a Krisztus keresztségébe. Ez kell, hogy a hívő ember szolgálatának a mozgatórugója legyen! Megismertetni az emberekkel, osztálytársakkal, munkatársakkal, tanárokkal, barátokkal, rokonokkal Jézus Krisztust, mert nem szeretnék, ha abban a visszafordíthatatlan helyzetben maradnának, mert akkor nincs lehetőség a halál után, hogy találkozzanak. Nekem nagyon fáj, hogy tudom jó néhány családtagomról, hogyha úgy mennek el, ahogy most vannak, nem fogok velük találkozni és örökké fognak gyötrődni azon a helyen. Ez rettenetesen fáj! Ez az értük való fájdalom indít arra, hogy szolgáljak feléjük! Ebben a helyzetben egyelőre a szolgálat ténye és a mozgatórugója a fontos, aztán majd jön a terület. A szolgálat nem szereplés, magamutogatás, nem dicsőségkeresés, a magunk fényezése, hanem a szolgálat a másik emberrel való Krisztus megismertetése. A szolgálatban alázatra, szeretetre, fáradhatatlanságra, odaadásra, lemondásra, kitartásra, türelemre, a másik ember iránt érzett elköteleződésre és felelősségre, az Ige és a Szentlélek vezetésére, valamint nem utolsósorban, ami a legfon-

tosabb: Krisztusra van szükség. Egyedül így lehet Krisztust szolgálni a másik ember felé. Ha ezek a belső dolgok megvannak, akkor lehet arról a külső – de nem elhanyagolható – kérdéstről beszélni, hogy milyen területen szolgálhatom az Urat a másik ember felé. Miben szolgálhatok? Milyen eszközöket, lehetőséget mutat meg az Úr nekem. Ezért kell ráfigyelni. Ha valaki nem az Úrtól kapja a szolgálatot, hanem „neki mihez van kedve”, akkor az nem szolgálat lesz, hanem magamutogatás. A szolgálat nem kedv kérdése! A szolgáló gyülekezet érzi annak a felelősségét, hogy Krisztus ügyét hordozza a vállán ebben a világban. Így van ez a személyes életben: a hívő ember érzi annak a terhét, hogy Krisztus ügyének a küldötte ebben a világban. Krisztust szeretné megismertetni az emberekkel! Hogy milyen területen? Ebben kell Krisztus vezetésére hagyatkozni, mert Ő jobban látja, hogy belőlem kinek mire van szüksége! A szolgálat elköteleződés Krisztus iránt, de a szolgálati terület Krisztusra való hagyatkozás. Uram, hol akarsz engem látni? Nem az, hogy hol akarom magamat láttatni! Nem én választom ki a szolgálati területet – lega-

lábbis jó esetben –, hanem Őreá hagyatkozom, mert csak azon van áldás.

Nekem „csak” tennem kell azt, amire elhívást kaptam. Moody, a híres igehirdető mondta egyszer: *„Vannak, akik örökké arról beszélnek, mennyi fontos tennivalójuk van. Hagyjuk, hogy a végzett munka beszéljen helyettünk. Nem szükséges a nagy önreklámolás. Menj, dolgozz, és munkád majd beszél rólad.”* [...] *Ilyen emberekre van szükségünk, akik nem riadnak vissza a nehézségektől. Akik a kényelmes, könnyű helyzeteket szeretik, azokról nem fog hallani senki. Nekünk azonban olyan emberekre van szükségünk, akik elmennek a föld legsötétebb zugaiba is, hogy azt virágzó kertté változtassák. És ezt meg is tudják tenni, ha az Úr velük van.”*. A szolgálat ez! Engedelmeskedni az aratás Urának, mert az aratni való sok, a munkás kevés, s Ő tudja, hol és kinek van rám szüksége.

A szolgáló gyülekezet ismerve legyen ez, hogy Krisztusra figyel és Őt követi!

Ámen!